INTRODUCERE IN GANDIREA REVIZIONISTA

de

Ernst Zündel

Documentul care urmeaza a fost preparat si publicat pe Zundelsite sub titlul 'Introduction to Revisionist Thought', in cursul primei saptamâni a lunii Ianuarie, 1996. Scopul lui era sa deschida drumul unei desbateri prin Internet cu un alt post, Nizkor, un post favorabil lobbyurilor promotoare a teoriei holocaustului.

Aceasta desbatere planificata a fost suspendata dupa ce Centrul Simon Wiesenthal a aflat despre ea si a declansat imediat o ofensiva ampla, pe toate fronturile, incepand cu un articol din New York Times, 10 Ianuarie, 1996, succedat de 2.000 de scrisori adresate ISP-urilor si presedintilor de universitati in incercarea de a preveni publicarea materialului revizionist pe reteaua mondiala Web.

Ca replica la aceasta actiune de cenzura, copiii care folosesc calculatoare si ziaristii ciberspatiului din toata lumea au preluat adapostirea lui Zundelsite prin generarea unor "oglinzi" - altfel spus, oricine dorea sa ajute Zundelsite-ul prelua materiale de acolo si le raspandea la randul lui pe retea, asa precum oglinzile bine plasate raspandesc mai departe lumina unui bec in mare parte acoperit cu un ecran. De la mijlocul lui Ianuarie si pana la jumatatea lui Februarie se putea vorbi despre o drama electronica in cele mai prestigioase universitati, "oglinzile-Zundel" aparusera din senin, in mod spontan. S'au intalnit "oglinzi-Zundel" pana si in Australia. O posibila explicatie a acestei prime rascoale in ciberspatiul de pe Internet se poate afla in Legea Decentei in Comunicatii - impinsa in Congresul SUA de catre anumite grupuri special interesate insa de curand respinsa ca fiind neconstitutionala de trei judecatori din Philadelphia. Aceasta decizie este acum la Curtea de Apel.

Lupta pentru libertatea de expresie pe Internet continua.

Ernst Zundel raspunde:

Respingerea #1:

Inainte de toate, as dori sa atrag atentia asupra catorva puncte importante din cuprinsul detaliat si elaborat (al lui Nizkor):

1. Eu sunt descris de catre Nizkor, citand din Comisia de Supraveghere a Serviciului Canadian de Informatii, ca un "editor prolific al literaturii generatoare de ura". Aceasta nu este tocmai corect.

In Canada, distribuirea literaturii generatoare de ura constituie o actiune criminala, la fel cum este jefuirea bancilor sau molestarea copiilor. Daca dvs. ma calificati drept un jefuitor de banci in scris, iar eu nu sunt un jefuitor de banci, atunci aceasta se cheama calomnie. Daca dvs. ma calificati drept un om care molesteaza copii, iar eu nu sunt asa ceva, aceasta se numeste de asemenea calomnie.

M-ati calificat in scrisul electronic drept un "editor prolific de literatura generatoare de ura". Tocmai m-ati calomniat. Eu traiesc si muncesc in Canada de aproape 40 de ani iar niciodata nu am fost condamnat pentru motivul de a fi publicat si/sau distribuit literatura generatoare de ura in Canada, cu toate ca in Canada exista astfel de lucruri cum ar fi "legile contra urii".

In fapt, diverse organisme juridice si ale politiei, in urma studiilor extensive, m'au absolvit in mod explicit de aceasta acuzatie. Daca s'ar fi descoperit vreo dovada, atunci inamicii mei ar fi facut totul ca eu sa fiu acuzat si condamnat. Am fost acuzat de "raspandirea de stiri false", o incriminare frivola si rau voitoare indreptata contra mea de o evreica multi-milionara. Aceasta ii costa pe canadieni, printre altele, aproximativ 6 milioane de dolari, pentru ce? Curtea Suprema a Canadei a decis in cele din urma ca societatea ar putea sa se imbogateasca prin diversitatea culturala si intelectuala, care include si abordari nepopulare asupra istoriei si altor chestiuni de disconfort pentru anumite minoritati.

Mai jos, prezint pe scurt 8 puncte pentru a servi ca <"Holocaust" Revizionism 101>. Inainte de a purcede, as dori sa declar ce inteleg eu atunci cand ma refer la anumiti indivizi si grupari colective ca fiind "lobbyul promotor al holocaustului".

Eu folosesc aceasta denumire generica pentru a descrie pe acei oameni care manifesta un interes vadit in mentinerea in viata a Mitului holocaustului si care vor actiona politic pentru a-i asigura supravietuirea.

Lobbyul promotor al holocaustului reprezinta o constructie semantica prescurtata destinata sa sintetizeze descrierea unei componente a rasei umane, in mare parte dar nu in totalitate alcatuita din evrei, cu caracteristici sociale si politice aparte si identificabile, toate inchinate mentinerii si ameliorarii unei dogme numita "holocaust".

Eu folosesc aceasta expresie pentru a sintetiza scopurile, precum in cazul generatiei "Flower" este sintetizata o cultura a tineretii hedoniste sau cum prin "Jet Set" se intelege categoria bogatasilor. Voi lasa la latitudinea fiecarui individ in parte, goim sau evreu, sa hotarasca pentru sine daca el apartine sau nu respectivului grup.

Ceea ce revizionistii prezinta mai jos constituie nivelul la care a ajuns revizionismul in prezent. Ultimul cuvant inca nu s'a spus; el va fi rostit atunci cand mai multi oameni de toate categoriile si pregatirile vor penetra subiectul nebulos al "holocaustului" si vor afla pentru ei insisi ce este si ce nu este adevarat in el.

Pentru a intelege esentialul din randurile care urmeaza, cititorii trebuie sa inteleaga ca, dupa ani de insistente de genul: "revizionistii nu MERITA nici o replica!" si de refuzuri de angajare in desbateri, la inceputul acestui an fusese planificata o desbatere serioasa - sau cel putin asa credeam noi.

Un aparat de cenzura planetar a fost deslantuit ca sa opreasca initierea acestei desbateri. O parte din acest efort, prin rezistenta noastra, se pare ca l-a fortat pe Nizkor sa nu se angajeze in desbatere, insistând asupra faptului ca ei au vorbit numai de "legare". Este un lucru nefericit ca desbaterea nu a avut loc, insa acum aceasta este apa de sub pod. Oamenii de la Nizkor spun acum ca ei prefera sa se "lege", deci noi ii vom lasa sa se "lege". Noi am fi legat o desbatere adevarata in conditii de cooperare si respect mutual. Totusi, nu a fost sa fie asa, dar de vreme ce noi am promis ca vom replica printr'o respingere, o si facem acum.

* * *

Prin introducere, revizionismul a capatat amploarea unei miscari intelectuale de reinviere pe cuprinsul lumii intregi. Oamenii incep sa-si puna intrebari despre holocaust. Aceste intrebari nu sunt confortabile. Acum lobbyul promotor al holocaustului nu mai poate ignora interesul global relativ la ADEVARATELE fapte, care incercuiesc afirmatiile neclare apartinatoare promotorilor "holocaustului" strigând "antisemitism". Esentialmente, afirmatiile revizioniste pot fi grupate pe opt capitole disctincte intre ele.

1.
Revendicarea revizionista:

Holocaustul constituie o propaganda postbelica utila care a pornit asemenea unei campanii sistematice si insidioase in decursul celui de-al doilea razboi mondial (C2RM) ca fiind una din tacticile intrebuintate de interesele financiare pentru a strânge trupe si a angaja lumea, in special America, in ceea ce sa preschimbat, in fapt, intr-un razboi fratricid. Principiul din spatele acestei propagande a fost: "Hai sa punem un inamic ca sa ucida alt inamic".

Cum sa realizat aceasta? Pe cai verificate in timp, prin mijloace de moda veche. Propaganda sofisticata din timpul razboiului contra unor pretinse "atrocitati" inamice nu este un lucru nou. Ea constituie o efectiva arma psihologica folosita de obicei pentru a inflacara soldatii, facându-i sa creada ca lupta pentru o cauza dreapta si patriotica. Inamicul este demonizat prin inocularea sistematica de povesti cu atrocitati. Mass media repeta la nesfârsit cât de crud si demonic este inamicul.

Aceasta tactica a fost utilizata de Aliati pe scara extinsa. Iata o dovada in acest sens:

Pe 29 Februarie 1944, Ministrul britanic al informatiilor a trimis nota urmatoare catre vârful ierarhiei clericale britanice si catre BBC:

Domnule,

Sunt imputernicit de catre Minister sa va expediez urmatoarea scrisoare circulara:

Este de regula de datoria bunilor cetateni si a crestinilor piosi sa accepte orbeste ciudateniile celor asociati cu noi.

Insa vremea vine cand asemenea ciudatenii, in timp ce inca sunt negate in public, trebuiesc luate in considerare atunci cand intrarea noastra in actiune devine imperioasa. Noi cunoastem metodele de guvernare practicate de dictatura bolsevica in Rusia, de pilda, din discursurile si scrierile Primului Ministru insusi, expuse in ultimii douazeci de ani. Noi stim cum s-a comportat Armata Rosie in Polonia in 1920 si mai de curând in Finlanda, Estonia, Letonia, Galitia si Basarabia.

Asadar noi trebuie sa luam in considerare felul in care cu certitudine se va comporta Armata Rosie cand va navali peste Europa Centrala. Daca nu sunt adoptate masuri de precautie, evidentele orori inevitabile care vor avea loc vor stârni o serioasa preocupare in aceasta tara.

Noi nu-i putem reforma pe bolsevici insa noi putem sa ne dam toata silinta pentru a-i feri - si pe noi impreuna cu ei - de consecintele faptelor lor. Desvaluirile ultimului sfert de veac vor aduce doar negatii neconvingatoare. Unica alternativa la negatii consta in deturnarea atentiei publice de la subiectul respectiv in totalitatea sa.

Experienta ne demonstreaza ca cea mai buna deturnare consta in propaganda referitoare la atrocitatile savarsite de inamic. Din pacate, publicul nu mai este la fel de susceptibil ca in zilele "fabricii de cadavre", a bebelusilor belgieni mutilati si a canadienilor crucificati.

De aceea cooperarea dvs. este respectuos reclamata pentru a deturna atentia publica de la observarea faptelor Armatei Rosii, cooperare care sa se bazeze in sprijinirea din toata inima a diverselor acuze contra germanilor si japonezilor care au fost sau vor fi puse in circulatie de Ministerul nostru.

Exprimarea credintei dvs. in acestea va putea sa-i convinga si pe altii.

Sunt, domnule, supusul dvs. slujitor,

H. Hewet, Secretar Asistent

Exista si un post scriptum, dupa cum urmeaza:

Ministerul nu poate intra in nici o corespondenta de nici un fel cu privire la comunicarea ce trebuie prezentata doar persoanelor responsabile.

(Rozek, Edward J., Allied Wartime Diplomacy: A Pattern in Poland, John Wiley and Sons, NY. pag. 209-210).

Acesta este un document destul de surprinzator. Scrisoarea de fata constituie evidenta clara ca in decursul celui de-al doilea razboi mondial, Aliatii intrebuintau propaganda despre atrocitati contra Germaniei lui Hitler cu scopul de a deturna atentia propriilor popoare de la observarea atrocitatilor comise, in primul rand dar nu in mod exclusiv, de catre Armata Rosie - "tovarasii" lor de drum - pe parcursul invadarii Europei când razboiul lui Hitler se apropia de sfarsit.

Sa remarcati, totusi, ca nimic din continutul acestei scrisori nu aminteste de gazarea oamenilor.

De ce nu? Pentru ca propaganda prosteasca despre atrocitati este cu totul altceva. Varianta camerelor de gazare a plutit la inceput ca un fel de test al propagandei, dar s-a renuntat repede la ea, fiind apreciata ca "neplauzibila". Daca fictiunile cu atrocitati se umfla atât de mult, nemasurat si neplauzibil, astfel incât sentimentele si gândirea oamenilor pur si simplu nu le pot inghiti, atunci nu mai este in interesul conducatorului armatei sa propage o asemenea "crima".

Aceasta a fost situatia initiala cu varianta "camerelor de gazare".

In fapt, Ministerul britanic al informatiilor ceruse dintru inceput clerului britanic sa ajute la raspândirea povestii cu "camerele de gazare" - care se afla deja inclusa in planurile de propagare ale Ministerului. (Rozek, Edward J., *op. cit*., pp. 108-110). Cu toate acestea, de la bun inceput, judecata fiind ca prea problematica si stranie, varianta a fost repede retrasa considerându-o ca pe o potentiala incurcatura strategica. Unele dintre asa-zisele "crime" mai "mici", pe care oamenii ar fi putut sa le inghita, au supravietuit si sau desvoltat pentru o vreme, atât in perioada Primului RM, cât si pe parcursul C2RM, unele pentru perioade mai lungi, altele mai scurte.

De exemplu, multi din oamenii apartinând mai vechilor generatii, atât din America precum si din Europa, inca mai tin minte macabra propaganda de razboi Aliata din timpul Primei conflagratii mondiale care sustinea chestiuni de genul "fabricilor germane de facut sapun din cadavre", "manutele smulse ale bebelusilor belgieni", "soldatul canadian crucificat" - toate aceste povesti dovedite mai tarziu ca fiind minciuni, iar pentru unele chiar oamenii de stat ai Aliatilor au cerut germanilor scuze dupa razboi.

Unii isi mai amintesc chiar de incredibila, isterica afirmatie facuta de, pe atunci guvernatorul statului New York, in 1917-18 (!), cum ca germanii "exterminasera milioane de evrei".

Chiar mai graitoare este afirmatia despre cele "sase milioane"! (Glynn, Martin, Crucifixion of the Jews Must Stop, The American Hebrew, 31 Oct. 1920).

Deci intelegeti - povestea celor "sase milioane" este veche. Foarte veche.

Ea a fost trâmbitata inainte. Intr-o carte recenta, intitulata Keystone of the New World Order: The Holocaust Dogma of Judaism, autorul Ben Weintraub precizeaza ca numarul comporta, de fapt, o semnificatie mitica datorita fundamentarii sale pe isvoare cabalistice. (Weintraub, Ben, The Holocaust Dogma: Keystone of the New World Order, Cosmos Publishers, 1994).

Din pacate, a fost nevoie de o populatie atât de credula, sistematic educata fals, asa cum este astazi, cuplata cu neobosita spalare a creierelor (brainwashing) de catre o mass media coruptibila si aservita puterii, pentru a perpetua minciuna peste decenii. In timpul Primului razboi mondial nu exista mass media electronica. Dupa cel de-al doilea razboi mondial - C2RM, acest basm de buzunar a fost scos de la naftalina si asvârlit din nou contra poporului german.

Masiva ofensiva psihologica a inceput realmente doar odata cu serialul tv de fictiune Holocaust, prezentat in lumea larga la cca. 100 de milioane de spectatori. Apoi a urmat Lista lui Schindler. Au mai existat mii de alte productii cu un impact mai putin vicios, insa, adunate la un loc, cu potential distructiv.

Sa fim bine intelesi asupra acestui punct: Nimeni nu ar fi ezitat sa exploateze povestea "gazarilor", chiar si in perioada razboiului, daca ea ar fi parut plauzibila. Cu toate acestea, chiar in plin razboi, conducatorii natiunilor Aliate - Churchill si Roosevelt, precum si ierarhia catolica, inclusiv Papa Pius al XI-lea - cunosteau de la diversele lor agentii de informatii, spioni pe teren, infiltrati cu radio transmitatoare in interiorul diferitelor lagare (inclusiv soldati, preoti, duhovnici ai militarilor din zona, politie si personal de paza) ca nu aveau loc exterminari organizate in masa prin gazare ori prin orice alte mijloace in interiorul lagarelor de concentrare.

Cum de stiau ei?

Liderii aliati detineau fotografii aeriene detaliate, iar nici una dintre acestea nu se potrivea cu afirmatiile isterice ale agitatorilor sionisti precum rabinul Stephen Wise si altii de prin lume. Pur si simplu nu era adevarat. Nu au avut loc gazari de oameni - ci doar de paduchi! Povestea era ca un schweizer cu multe, multe gauri. Si era apreciata ca fiind discutabila, problematica.

In consecinta, conducerea aliatilor a inlaturat in mod explicit orice referinta la "camerele de gazare" din propaganda despre atrocitatile inamice pe care o desvolta pe parcursul razboiului, acestea disparând pâna si din depesele diplomatice, pentru ca nu exista nici o dovada. (Allied Diplomacy in Wartime, Samisdat Resource Book, pp. 108-110).

In August 1943, aliatii decid in mod oficial sa nu faca o afirmatie explicita cu "camerele de gazare" in contra nazistilor in cadrul unei declaratii date publicitatii pe motiv ca "dovezile sunt insuficiente pentru a justifica declaratia privitoare la executia in camere de gazare". (Foreign Relations of the United States Diplomatic Papers, 1943. Samisdat Resource Book).

Astfel, aliatii si Papa nu aveau nevoie sa nege ceea ce nici nu avusese loc – cu exceptia creierelor infierbântate ale sionistilor care se "victimizau" ca nimeni altcineva cu scopul crearii statului Israel si a obtinerii avantajelor politice postbelice (inclusiv sumele masive platite lor ca reparatii de catre Germania), caci numai ei aveau nevoie de acuzatia de genocid contra evreilor.

Iar, dupa cum noi vom explica mai detaliat, procesele de la Nuernberg se bazau pe acele acuzatii. Sionistilor le trebuia o condamnare, astfel incat sa forteze prin culpabilizare obtinerea de fonduri de la guvernul Quisling creat de aliati.

2.
Revendicarea revizionista:

Nu exista nici o dovada ca holocaustul a avut loc - asa cum este el descris de lobbyul promotor al holocaustului si de foarte politizata industrie a filmului de la Hollywood.

Revizionistii nu sustin ca evreii nu ar fi suferit. Ei nu discuta faptul ca evreii au fost, in realitate, nedoriti in Germania, si ca a existat o politica de stat pentru a-i inlatura ca pe niste "oameni parazitari" daunatori tarii.

Este perfect adevarat ca evreii au fost inchisi si adeseori tratati cu cruzime. Ei erau priviti ca fiind inamicul, tocmai precum in timpurile noastre "nazistii" sunt priviti ca fiind inamicii oligarhiilor inradacinate.

Revizionistii sustin si desbat faptul ca nu a existat o politica de stat care sa fi chemat la "exterminarea in masa a evreilor" sau a oricaror alte minoritati nedorite. Aliatii, in mod independent si separat, au interogat 26.000 de functionari ai regimului National Socialist imediat dupa infrângerea Germaniei, toate intemeiate pe acelasi set de intrebari. Unii oameni poate s-ar fi gândit sa minta in folosul lor personal prin implicarea altora.

Nici o persoana oficiala germana nu a raportat ca ar avea cunostinta de un asemenea program. Toti au spus ca au auzit de aceasta pentru prima data de la aliati, dupa razboi.

Aceasta tocmai ne conduce la miezul chestiunii, acolo de unde a pornit povestea exterminarii in masa - acest punct central este "marturia" lui Rudolf Hoess.

Marturia lui Rudolf Hoess constituie un document incredibil de "incriminator". Tot raul porneste de la el. Aici incepe povestea din culise.

Rudolf Hoess, fostul comandant al Auschwitzului pe timpul razboiului, a "marturisit" cele mai incredibile lucruri in perioada Proceselor de la Nuernberg, ele fiind cuprinse in acest larg utilizat si frecvent citat "document". O privire judicioasa asupra modului in care acesta a fost intocmit este prezentata in editorialul din Zundelsite de pe Internet: Nuernberg: The Crime that Will Not Die (Nuernberg: Crima care nu va muri). Este o sinteza care merita citita.

Multi germani, la Nuernberg si in alte parti unde au fost pusi sa faca fata proceselor pentru "crime de razboi", au "marturisit" brutalitati, sub amenintari nedrepte sau sub oferte oneroase. Documente, testimonii si marturii, precum si

declaratii scrise sub juramant, prezentate la Nuernberg si in alte parti erau frecvent produse si semnate in urma torturilor psihologice si fizice exercitate asupra autorilor lor.

Pentru a avea dovada torturarii germanilor capturati de aliati, cititi Legions of Death (Legiunile mortii), o carte de Rupert Butler, un scriitor englez, care ofera o descriere vie despre modul in care fostul comandant din timpul razboiului al unui lagar de concentrare, Rudolf Hoess, a fost batut fara mila si drogat cu alcool pret de cateva zile inainte de a semna faimoasa "marturie" prin care se admitea ca doua milioane si jumatate de oameni au fost gazati in camere de gazare la Auschwitz.

Este suficient sa mentionam aici ca aceasta asa-zisa "marturie" a fost scrisa in engleza, iar Hoess nu vorbea si nu intelegea engleza. (Bulter, Rupert, Legions of Death, Hamlyn Paperbacks, Marea Britanie, 1983, pp. 10-12).

Julius Streicher, pentru a numi un alt oficial german care a fost salbatic torturat de anchetatorii americani pentru a obtine o "marturie", a raportat ca a fost batut atât de rau incât si-a pierdut 40% din capacitatea auditiva. El a fost tinut desbracat complet intr-o celula neincalzita si a fost fortat sa bea din latrina. Garzile i-au deschis fortat gura cu un baston intre dinti astfel incât sa-l scuipe in gura. (Streicher Opens His Case - Streicher isi deschide cazul, London Times, 27 Aprilie, 1946).

Aceasta informatie a fost mai tarziu eliminata din transcrierile Proceselor de la Nuernberg, cu consimtamântul presedintelui Tribunalului si chiar cu cel al avocatului "apararii".

Inca o alta sursa o constituie Comisia de ancheta Simpson van Rhoden asupra conduitei anchetatorilor americani pe parcursul proceselor Malmedy - Dachau.

Aceasta comisie a raportat despre maltratari si torturi, inclusiv procese improvizate, administrarea de spovedanii false cu "preoti" falsi, batai, legari la ochi etc., toate cu scopul de a obtine marturii fortate de la prizonieri. (The Progressive, scris de judecatorul Edward L. Van Rhoden in Februarie 1949, intitulat American Atrocities in Germany - Atrocitati americane in Germania).

Iata aici o mostra despre cum erau obtinute in practica de rutina aceste "marturii":

"Anchetatorii americani la Tribunalul Statelor Unite din Dachau, Germania, foloseau urmatoarele metode pentru a obtine marturii:

Batai si lovituri brutale. Scoaterea dintilor si ruperea maxilarelor. Procese improvizate. Izolare. Prezentandu-se ca fiind preoti. Ratii de hrana foarte limitate. Depravare spirituala. Promisiuni de achitare (ex.: daca victima ar fi implicat pe alti prizonieri sa intre in scenariile proceselor aliate)... Numai doi dintre germani, in cele 139 de cazuri investigate, care au fost loviti in testicole, sau mai putut insanatosi." (Did Six Million Really Die? - Au murit oare cu adevarat sase

milioane?, Raport de probe in Procesul canadian despre "stirile false" intentat lui Ernst Zundel - 1988, editat de Barbara Kulaszka, pp. 44-45).

Magistratul superior american Harlan Fiske Stone, referindu-se la Procesele de la Nuernberg si vorbind despre Procurorul sef american Jackson, a avut de spus urmatoarele (dupa cum au fost citate dintr-o carte aparuta la Viking Press: Harlan Fiske Stone: Pillar of the Law - H.F. Stone: Stâlp al legii):

"Jackson este plecat conducându-si partida de linsaj la scara mare de la Nuernberg", remarca el. "Nu-mi pasa ce le face la nazisti, insa detest sa vad pretinsa lui pozitie de a conduce o curte si de a proceda conform legii.

Este o frauda putin prea ipocrita in acceptiunea ideilor mele de moda veche." (Mason, Thomas, Harlan Fiske Stone: Pillar of the Law, Alpheus The Viking Press, pag. 746).

O acuzatie nu genereaza un fapt. Un titlu nu genereaza un fapt. Un prizonier torturat ca sa "marturiseasca" nu poate face din cuvintele sale un fapt.

Iata aici un alt exemplu bun pentru o crima "bine documentata":

Germanii au fost acuzati la Nuernberg de a fi omorit 15.000 ofiteri polonezi impreuna cu membri ai elitei poloneze la Katyn. Sapte militari germani, ofiteri si soldati, au fost executati de sovietici in urma unui proces in care peste 4.000 (!) de declaratii scrise sub juramant si duzini de "experti" si "martori" au fost infatisati de procurorii stalinisti.

In 1989, liderul sovietic Gorbaciov a admis in mod public ca regimul lui Stalin era responsabil pentru masacrul de masa al polonezilor. Nu germanii, ci aliatul Americii - Iosif Stalin! - a ordonat masacrele!

Asadar, daca judecatorul Thomas T. Johnson de la Curtea Superioara din California, si judecatorul Thomas de la Curtea Districtuala din Toronto au luat cu emfaza "nota juridica" despre holocaust, ei sau bazat pe "usor disponibila" documentatie obtinuta prin torturare si alte mijloace coercitive de la victimele tortionarilor aliati.

Ce fel de "probe documentate" sunt acestea? Asa ceva nu ar fi admisibil in nici un tribunal american sau canadian.

La Nuernberg si in multe alte procese adiacente contra asa-ziselor "crime de razboi naziste", aceste metode erau acceptate ca practici de rutina, ca niste chestiuni de politica si ca fiind "regulile".

3.
Revendicarea revizionista:

Numarul victimelor holocaustului este iresponsabil exagerat.

Multi, multi oameni de toate nationalitatile au disparut in razboi si nu pot fi incadrati aici. Unii zac in cenusa oraselor germane bombardate de aliati fiind arsi in cladirile prabusite, altii au fost incinerati in incendiile provocate de bombele aliatilor, multi altii au pierit in Gulagurile rusesti la mult timp dupa ce focul a incetat. E necinstit si incorect sa se afirme - asa cum in mod frecvent se face - ca o persoana care nu poate fi gasita (descoperita) a pierit intr-un genocid sau chiar mai rau, printr-o gazare.

De fapt holocaustul este cea mai buna exemplificare a teoriei "mortii dovedite prin istorisirile a sute de supravietuitori".

Gânditi-va numai!

Mass-media este plina de "organizatii ale supravietuitorilor" care exista in toate orasele mari ale lumii vestice - din Toronto in Johanesburg; din Rio de Janeiro in Los Angeles. Este suficient sa spunem ca Germania a platit peste 4.300.000 de pensii si cereri de restituire, 40% dintre beneficiari traiesc sau au trait in Israel. Altii sunt cu radacini evreiesti dar au ales sa traiasca in alte parti ale lumii.

Daca atâtea milioane de evrei au murit de mâna germanilor, de ce atât de multi supravietuitori?

Oficialii holocaustului l-au citat adesea pe Jacob Robinson, "istoric" si "jurist internationalist" referindu-se la el ca la o prima sursa de informatie autorizata asupra a ceea ce s-a intâmplat cu evreii. J.R. era de fapt un evreu est european mincinos, neonest, avand un plan diabolic. El a fost creatorul "conceptului revolutionar" al ideii Procesului de la Nuernberg intentat liderilor Germaniei si totodata a "schemei de reparatii" germane.

In conformitate cu Nahum Goldman, fostul presedinte al Congresului Mondial Evreiesc (CME):

"In afara de intâlnirea mea cu supravietuitorii lagarelor de concentrare dupa eliberare, m-am intors doar oficial in Germania pentru a-l intâlni pe cancelarul Adenauer si pentru a deschide negocierile asupra reparatiilor. Acestea constituie o inovatie extraordinara in termenii legii internationale.

Pana atunci, cand o tara pierdea un razboi, aceasta platea stricaciunile celui victorios, dar era o chestiune intre state, intre guverne. Acum, pentru prima oara, o natiune trebuia sa plateasca reparatii atât indivizilor obisnuiti cât si statului Israel,

care nu exista legal in timpul crimelor lui Hitler. De asemenea trebuie sa recunosc ca ideea nu imi apartine.

In timpul razboiului CME crease un institut al Afacerilor Evreiesti in New York (al carui cartier general este acum in Londra). Directorii acestuia erau doi mari juristi evrei lituanieni, Jacob si Nehemiah Robinson. Multumita lor, Institutul a elaborat doua idei complet revolutionare: Tribunalul de la Nuernberg si reparatiile germane (Goldman, Nahum, The Jewish Paradox, Grosset and Dunlop, 1978, p. 122).

Doi cu doi fac patru.

Cererile de reparatii erau bazate pe un numar de victime - ca un fel de cerere de asigurare dupa prabusirea unui avion si incendiul consecutiv. Sa platit pentru ca acest numar sa fie mentinut ridicat. Nu e nici un mister in asta.

Acum incercati sa va imaginati o companie de asigurari care are de platit pentru un incendiu in care se presupune ca anumiti membri ai unei familii au pierit. Nu trebuie sa fi om de stiinta pentru a vedea ca daca acea companie de asigurare nu are anumite documente ca de pilda: "cine era de fapt inregistrat in acel avion...? - un non-existent unchi sau matusa "victima" s-ar putea materializa si sa defraudeze compania de asigurari. Aceste lucruri se cunosc, sau intâmplat cu unele companii de asigurari.

A insista la nesfarsit pe tema neadevarata a <Protocolului de la Wannsee> (din 20 Ianuarie 1942) repetând fara temei si subliniind planurile naziste de a "anihila evreii europeni" dovedeste o cumplita si naiva credulitate. Chiar si expertul in holocaustul evreiesc, Yehuda Bauer de la Universitatea evreiasca din Ierusalim a spus ca Wannsee a fost o intâlnire ce cu "greu poate fi numita conferinta" si ca "putine din cele care s-au spus acolo au fost executate in detaliu".

Aici aveti un extras cu subtitlul: Respingerea importantei Wannsee-ului, din Canadian Jewish News, Ianuarie 30 1992:

"In public inca se repeta din timp in timp stupida poveste ca la Wannsee s-a planuit exterminarea evreilor. Wannsee nu a fost decât o treapta in desvaluirea procesului crimei in masa." Potrivit New York Times din 12 Nov. 89 (Bauer) a adaugat ca el nu ar vrea sa "adauge graunte la moara denigratorilor holocaustului: "ei pot adauga, stiti dv...." (Auschwitz Revizionism: An Israeli Scholars Case, NYT, Nov. 12, 1989).

Ei au facut-o si o fac in continuare.

Astfel, ei "psihanalizeaza holocaustul". Sa luam de pilda Auschwitzul. Conform dr. Faurisson, in Dec. 10, 1995, avem aici o imagine (grafic):

4.
Revendicarea revizionista:

Politica statala oficiala asupra evreilor in timpul celui de-al III-lea Reich era emigrarea, nu exterminarea.

E adevarat ca Germania hitlerista vroia sa-i mute pe evrei din "sfera de influenta" a poporului german. Aceasta tara era in razboi - razboi bine stiut ca fiind instigat de evreimea bancara internationala, deci evreii erau priviti ca o influenta coroziva nu numai financiar, dar si rasial si cultural.

Un cuvant frecvent folosit era cel de "paraziti". (Este stiut ca in America un national socialist este in mod obisnuit numit "persoana neplacuta"... Daca vreti sa stiti, am aratat persecutia moderna si emonizarea oamenilor nedoriti, incercati la http://www.web.apc.org/-ara/zundel_r.gif

Germania hitlerista era neclintita in a nu-i dori pe evrei ca facând parte din Germania pentru ca acestia erau stiuti ca fiind daunatori la crearea unei societati etnice coezive, asa cum a fost aratat de Hitler. Fuehrerul ii vroia pe evrei "departe de fata lui" ("sa nu-i vada in fata ochilor"). Nu era prea legat de ei.

Dar aici povestirea se opreste. Sunt uimitoare deturnarile de sens talmudice prin care unii dintre acesti oameni inca mai trec, când "reamplasare" si "evacuare" a evreilor devin subit cuvinte cheie pentru "exterminare".

Intreaga chestiune a fost tratata in Procesele Zundel in cele mai mici detalii si se pastreaza pe vecie in transcrierile acestor procese, devenite acum documente permanente in bibliotecile juridice canadiene. O cât de elementara cautare i s'ar fi parut mare lucru lui Nizkor.

Discursul aranjat al lui Himmler, pentru a fi mai precisi, a fost subiectul unor indelungate analize in cele doua procese Zundel. Detalii amanuntite se pot gasi studiind marturia politicianistului german Udo Walendy si a dr. Robert Faurisson in procesul din 1985 si in marturiile lui Browning, Faurisson, istoricul englez David Irving si Mark Weber in al 2-lea proces (1988). (Din nou referinta aici este cartea lui Kulaszka: Au murit intr-adevar 6 milioane?)

O data in plus, Lobby-ul promotor al holocaustului se bazeaza pe naivitatea cititorilor de a nu verifica faptele si ii face sa nu "gândeasca" ce insemna de fapt "evacuare" si "reamplasare".

5.
Revendicarea revizionista:

Nu a fost gasit nici un document purtand semnatura lui Hitler in care sa ordone exterminarea evreilor.

E incurajator ca Lobby-ul promotor al Holocaustului admite in final ca de fapt nu a existat nici un ordin al Fuehrerului pentru exterminarea evreilor. Revizionistii se incredinteaza de certitudinea acestei admiteri.

In `88 la procesul Zundel, avocatul apararii Christie aduce un diapozitiv care spune:

- Exterminarea evreilor -

nu exista ordin

nu exista plan

nu exista buget

nu exista omul (nici un raport de expertiza nu spune: "aceasta a fost o camera de gazare")

nu exista corpuri (nici o autopsie nu afirma: "acesta este corpul unei persoane ucisa prin gazare")

pentru aceasta campanie mincinoasa pentru exterminarea in masa!

Ca a existat un asemenea ordin s-a repetat adesea timp de decenii si multi oameni inca cred ca exista. Dr. Raul Hilberg - cunoscut ca fiind "Papa al Holocaustului" pentru ca era autorul lucrarii "Distrugerea evreilor europeni" (luata adesea ca referinta gen "Biblia holocaustului") un om care este pretutindeni privit ca "expertul nr. 1" in probleme de holocaust, a avut grija sa-si faca prezentarea asupra holocaustului putin mai mult in conformitate cu faptele, multumita influentei revizioniste prin care:

In editia din 1961 a cartii sale, dr. Hilberg scrie ca au existat 2 ordine ale lui Hitler (H. Raul, The Destruction of the European Jews, Quadrangel, Chicago, page 177).

La procesul Zundel, din `85, Hilberg insista ca ordinele au existat, marturisind ca nu va corecta ceea ce a scris in `61 in noua editie ce urma sa apara

(Did Six Million Really Die? Report of the Evidence in the Canadian "False News" Trial of Ernst Zundel, -1988', Edited by Barbara Kulaszka pp. 112-113).

La scurt timp dupa marturia lui, Hilberg a inceput sa scoata toate referirile la ordinele lui Hitler din noua editare din `85. (Hilberg Raul, "The Destruction of the European Jews", Holmes and Meyer, New York, 1985, p. 402) in (Did Six Million Really Die? Report of the Evidence in the Canadian "False News" Trial of Ernst Zundel, - 1988', Edited by Barbara Kulaszka pp. 112-113).

In noua editie referirile la "ordinele lui Hitler" sunt ingropate intr-o nota din josul unei pagini dupa cum urmeaza:

"Astfel nu era atât un plan formulat, cât o incredibila intâlnire de gânduri, un consens, interpretarea birocratica de la distanta a unor gânduri".

(Did Six Million Really Die? Report of the Evidence in the Canadian "False News" Trial of Ernst Zundel, -1988', Edited by Barbara Kulaszka pp. 112-113).

"Include asta "aprobari" si "inchideri de ochi" -intreaba avocatul apararii Douglas Christie in procesul Zundel. Sa-i lasam pe cititori sa ghiceasca.

Au soptit nazistii unul la urechea altuia cum sa extermine milioane si milioane de evrei? E de crezut? Probabil la fel de mult ca si iepurasul de Pasti.

Chiar si istoricul holocaustului Christopher Browning nota acest lucru ca o schimbare majora de interpretare in lucrarea lui Hilberg, vorbind despre colegul sau ca "revizuitul Hilberg" (Simon Wisenthal, vol. III Anual, 1986).

Deci astazi este acceptat de prieteni si dusmani totodata, exceptându-i pe aceia care inca mai trebuie sa-si dea seama, ca nu a existat un ordin al Fuehrerului.

Ceea ce a ramas totusi sunt doua vorbe incendiare: "Solutia finala". Sa ne concentram asupra acestui punct.

Este adevarat ca aceste vorbe: "solutia finala" erau folosite, privitor la evrei. Ei si? Dovedeste asta ceva? Inseamna asta "exterminare"? Inseamna oare "solutia finala" in problema somajului ca guvernul vrea sa-i extermine pe toti somerii?

In timpul razboiului, fraza era folosita in Canada când aveau de-a face cu japonezii si nimeni nu afirma azi ca se planuia un genocid canadian asupra orientalilor!

Intr-un recent documentar televizat despre politica canadiana din timpul razboiului privitoare la canadienii de origine japoneza, documentele desvaluie ca

se vorbea despre o "solutie finala" in "problema japoneza" - care era reamplasarea, denaturalizarea si deportarea japonezilor din Canada in Japonia.

Aceasta se potrivea exact cu ceea ce era politica germana privitoare la evrei - pentru motive similare. Tara era in razboi si evreii erau priviti ca fiind subversivi pentru guvern si pentru efortul razboiului -exact asa cum japonezii erau priviti ca subversivi politicii canadiene din timpul razboiului.

Politica germana era pe departe mai putin bazata rasial si de o natura mult mai ideologizata decât cea canadiana. Ca o stare de fapt si pentru inregistrare, zeci de mii de evrei au trait si au lucrat in Germania in timpul razboiului in afara lagarelor de concentrare, chiar si in capitala lui Hitler, Berlinul -unul dintre ei fiind faimosul rabin si conducator sionist Leo Boeck care era rabin practicant in 1943!

* Daca va indoiti de asta, cautati in cartea de telefon a anului 1943.

6.
Revendicarea revizionista:

Zyklon B era un fumigen.
Nu era un agent practic pentru crime in masa.

Un mare caz s-a facut de lobby-ul promotor al holocaustului privitor la numeroase mentionari ce s-au gasit despre un compus insecticid. Ei si?

Paduchii care sunt purtatori (transmitatori) ai unor boli mortale ca tifosul au fost o teribila problema sanitara in timpul C2RM pentru prieteni si dusmani totodata.

De fapt refugiatii si soldatii erau periodic despaducheati. (Si totodata parul lor era ras pentru a face dezinsectia mai usoara).

Armata germana, SS-ul, companiile civile germane, spitale, fabrici, vase, ce vreti dvs., toti foloseau acest Zyklon B in timpul razboiului pentru a scapa de paraziti. Toate acestea sunt fapte stabilite, notificate. Wehrmacht-ul german l-a folosit mereu. Inseamna asta ca armata germana si-a omorit proprii soldati? Nonsens!

Zykon B era foarte eficient pentru uciderea parazitilor, folosit de numeroase armate, inclusiv cea americana pâna in anii `70.

Mai mult decât atât, erau stocuri de Zyklon B pentru lagare ca Oranienburg si Theresienstadt unde nimeni nu afirma ca ar fi existat gazari.

Toate aceste fapte, atât pentru armata cât si pentru taberele de concentrare civile, dovedesc un singur lucru: germanii vroiau sa salveze vieti - chiar si pe cele ale inamicilor lor - omorând paduchii si alti paraziti.

7.
Revendicarea revizionista:

Zyklon B era de inalta toxicitate. Astfel fiind ar fi fost prostesc si contraproductiv sa pericliteze personalul celui de-al III-lea Reich angajat sa impinga (evacueze) corpurile din camerele de executie la scurt timp dupa "gazare".

Frauduloasa povestire despre puternicele ventilatoare instalate in asa-zisele camere de gazare, care in realitate erau morgi, a fost adesea repetata. Oricine cu bun simt poate vizita Auschwitz-Birkenau si vedea - foarte aproape de asa-zisele camere de gazare - cantina SS si spitalul la cativa metri peste drum. Nu se vor putea vedea nici puternice aerisiri, nici elici, nici scari sau ancore pentru ele, nici gramezi (ridicaturi) inalte ca acelea care exista de exemplu in complexul de camere de gazare din Porchment Mississipi sau alte camere de gazare din SUA - menite sa introduca si sa scoata gazul mortal.

Mai mult exista rapoarte - de exemplu "marturisirea" lui Hoess smulsa prin torturi bestiale! - folosite de toti promotorii holocaustului cum ca "comando-urile sonder intrau in asa numitele camere de gazare ca sa indeparteze mortii la cateva minute de la "gazare" - fumând, mâncând si bând! Asta ar fi putut-o face cam greu cu masti de gaze.

Mergeti la Auschwitz. Mergeti la Birkenau. Priviti cuptoarele crematoriilor care "ardeau 24 de ore pe zi" in imediata vecinatate a "camerei de gazare". Intre cele doua camere nu exista nici macar o usa. Nici un fel de pregatiri pentru fixarea unei usi nu exista.

Avem dovezi certe, verificabile independent, prin mostrele si bucatile luate din aceste locuri de catre mult hulitul Fred Leuchter si omul de stiinta german Germar Rudolf care arata ca nu exista nici un pic de reziduu de Zyklon B care, in conformitate cu dr. William Lindsey (cercetator de varf, chimist intr-o gigantica companie chimica americana Du Pont of America) ar fi trebuit sa ramana legat de fierul din nisip, beton etc. pentru sute, daca nu mii de ani (Lindesy, William B. "Zyklon B, Auschwitz and the Trial of dr. Bruno Teusch", Journal of Historical Review, 4,(1983:261-303).

Procedura mostrelor luate de catre Leuchter, purtându-se manusi de cauciuc si masti pentru fata, indentificate si dublu impachetate in pungi de plastic, a fost filmata preventiv inainte de a fi duse in SUA si analizate de Laboratoarele Alpha de Ashlan, Maryland, de catre dr. James Roth, un veteran profesor al Cornell

University. Dr. Roth a fost acreditat ca expert in domeniul lui de catre curtea din Toronto in timpul procesului Zundel din `88 (marturia lui Roth - rezumata in Au murit 6 milioane in realitate? Report of the Evidence in the Canadian "False News" Trial of Ernst Zundel -1988, Editat de Barbara Kulaszka, pp. 362-383).

Verificati marturia lui Roth si apoi pastrati-va pacea pentru vesnicie.

Al doilea punct de vedere pe care l-au avut revizionistii tine de inflamabilitatea Zyklonului B. Ei afirma ca acest gaz poate exploda. Lobby-ul promotor al holocaustului sustine ca nu poate exploda. Revizionistii au spus ca e necesar mai mult gaz pentru a ucide un om decât pentru a ucide un paduche. Lobby-ul sustine altceva.

Asta este problema oamenilor de stiinta.

Pentru tine si pentru mine hai sa utilizam putina logica. Nu poate fi in ambele feluri. Chiar daca gazul nu ar exploda, tot ar afecta lucratorii (cu mainile) din Sondercommandos, care se presupunea ca ardeau corpurile celor gazati, 24 de ore pe zi, la fiecare cateva ore cand noi contingente erau gazate in camera alaturata.

Ca sa conduci un crematoriu modern si eficient sunt necesari oameni dotati.
Oare n-ar fi murit si acesti bine antrenati oameni, extrem de valorosi pentru germani, daca sunt necesare doar cateva mici doze de Zyklon B pentru omorârea unui om?

Cam ce inseamna sa conduci un crematoriu se poate afla din marturia lui Lagace. (vezi "Au murit 6 milioane?" pag. 267-271) unul dintre directorii celui mai modern crematoriu din Canada. Este un document care merita citit. Se poate presupune ca inaltii tehnicieni germani erau atât de diabolic inzestrati in uciderea oricarei suflari evreiesti, in timp ce erau atât de nepasatori fata de proprii lor operatori din crematorii? Nonsens.

Daca eficienta in a omori cât mai multi evrei posibil ar fi fost scopul urmarit, atunci mult mai multi evrei ar fi fost morti. Si nu am fi avut astazi aceasta "imprastiere de pui" (urmasi) facând parada in fata maselor credule.

Omorârea prizonierilor si criminalilor in camere de gazare este o idee unic americana. Este scumpa, grea si lenta. America inca gazeaza criminali, Germania nu. Nici o alta natiune, in mod cert nu in Europa anilor 30-40, nu executa criminalii sau pe altii prin aceasta metoda foarte complicata, indelungata, grea si costisitoare (periculoasa si pentru cel ce executa).

Pâna in zilele noastre criminalii americani mor prin aceasta complicata procedura, unul sau doi deodata, prin metode a caror pregatire necesita multe ore.

Camerele de gazare din America nu seamana nicidecum cu cotetele pentru pui prezentate lumii astazi de catre Lobby-ul holocaustului ca si "camere de gazare naziste".

Si atunci cum ramâne cu Pressac? E suficient sa spunem ca un expozeu critic asupra studiilor lui Pressac a fost pregatit de dr. Faurisson (publicat in Revista istoriei revizioniste nr. 3/91). Pentru documentare completa contactati-l pe Faurisson.

Afirmatia (revendicarea) revizionista este clara si la obiect: nici o camera de gazare nu opera in lagarele de concentrare germane cu scopul expres de ucidere a fiintelor umane.

Daca crimele genocide erau scopul lui Hitler se puteau gasi metode mult mai simple si mai ieftine. Sovieticii au folosit un singur glont in ceafa pentru a ucide zeci de mii de ofiteri polonezi la Katyn, si milioane din proprii cetateni in diferite parti ale Imperiului Raului. Englezii spânzurau, francezii ghilotinau, iar germanii isi executau criminalii si tradatorii apelând la plutoane de executie.

Tot restul sunt de-ale lui Steven Spielberg si galagie antigermana, gen Lista lui Schindler.

Germanii erau oameni foarte pregatiti. Au construit camere de dezinsectie perfectionate pentru a aduce bolile - care faceau ravagii - sub control, instalatii asemanatoare sau depasind ca nivel tehnologic camerele de gazare americane folosite la acea vreme. De ce ar fi folosit ei cocioabe de lemn? Cu gloante ar fi fost mult mai simplu, mai ieftin, mai usor de folosit si - ceea ce este foarte important - transportabil.

Germanii nu aveau nevoie sa-si caruteze inamicii prin toata Europa cu mari cheltuieli si incoveniente si sa-i arda cu combustibili scumpi când copiii germani mureau inghetati din lipsa de combustibil.

Soldatii germani cu carabinele lor puteau termina foarte repede victimele vizate. De ce sa tragi milioane de evrei de la un capat la altul al Europei când puteau fi impuscati in padurile Frantei la fel de usor cum au omorit sovieticii pe polonezi la Katyn?

8.
Revendicarea revizionista:

expertul in executii, americanul Fred Leuchter, a adus o dovada stiintifica asupra asa-ziselor camere de gazare de la Auschwitz care nu puteau fi folosite in scopul sus-amintit.

Dupa Raportul Leuchter, Fred Leuchter a fost violent atacat din doua motive:

1. Nu avea calificare de inginer cand si-a scris studiile pentru procesul inflacarat.

2. El a fost platit de apararea lui Zundel si de aceea considerat ca apartinând punctului de vedere revizionist.

Dovada se afla in budinca.

E adevarat ca Leuchter nu avea o calificare adecvata. Iisus Hristos nu avea diploma (calificare) in crestinism. Marx nu avea calificare in marxism.

Ceea ce a descoperit Leuchter poate fi, si a fost, verificat independent de ingineri ce poseda diplome impecabile.

Fred Leuchter era, inainte ca lobby-ul holocaustului sa-i distruga cariera si reputatia, un foarte cautat specialist in echipamente de executie din America asa cum l-a recomandat si Warmon Bill Armontrout.

Warden Armontraut marturiseste in 1988 la procesul Zundel ca exista un singur consultant in SUA care cunostea designul, operarea si intretinerea camerelor de gazare, si acest consultant era Fred Leuchter.

Armontrout era cel care l-a indemnat pe Zundel sa-l contacteze pe Leuchter (Marturia lui Armontraut - vezi Au murit 6 milioane in realitate? Report of the Evidence in the Canadian "False News" Trial of Ernst Zundel -1988, Editat de Barbara Kulaszka, pp. 351-352).

Leuchter era de o inalta comperenta, bine platit si respectat in domeniul lui inainte de a fi ruinat financiar si ca reputatie de catre vicioasele atacuri ale Lobby-ului holocaustului - ce a si-a vazut afacerea lucrativa (de strangere a miliarde de dolari din toata lumea pret de mai multi ani) amenintata de descoperirile lui. Pe de alta parte Leuchter a fost calificat de judecatorul Thomas ca martor expert in

timpul procesului Zundel din `88 privitor la marturia Leuchter. (vezi Au murit 6 milioane in realitate? Report of the Evidence in the Canadian "False News" Trial of Ernst Zundel -1988, Editat de Barbara Kulaszka, pp. 354-362).

A doua acuzatie: ca Leuchter ar fi fost platit de apararea lui Zundel si deci descoperirile lui sunt automat posibile de suspiciune.

Desigur, Leuchter a fost platit de apararea lui Zundel. A fost angajat sa mearga la Auscwitz intr-o foarte dramatica misiune secreta in timp ce Zundel era in proces la Toronto in `88, luptând pentru libertatea si reputatia sa. Nu existau nici timpul nici banii necesari pentru a cauta pe altcineva. El nu era un specialist aparut peste noapte asa cum adesea sa spus.

Mai mult, Leuchter le-a marturisit lui Zundel si avocatului sau inainte de a merge la Auschwitz, ca el credea in existenta camerei de gazare si daca o va gasi verificabila, va marturisi sub juramant si in raportul sau.

Zundel l-a angajat totusi si l-a trimis pentru ca era sigur de probele lui si conta pe integritatea profesionala a lui Leuchter.

Leuchter a mers. A vazut. Sa intors mult mai lamurit.

Cititi ceea ce are de spus in Raportul Leuchter (Journal of Historical Review nr. 9, (1989): 133-139.

Deci Leuchter a fost platit pentru munca lui. Si ce e cu asta. Cine a platit pentru investigatiile si cartea lui Pressac? Cine a platit pentru Fundatia Beate Klarsfeld? Cine a platit pentru studiul procesului din cazul Zundel strâns in cartea numita "Ura in proces?" (Gabriel Weimann and Conrad Winn, Mosaic Press, Oakville, 1986).

(Nu, nu cum credeti dvs.! Cel putin partial cei ce platesc taxe in Canada.)

Dr. Hilberg si dr. Browning au fost platiti de guvernul Canadei in expertiza lor menita sa sustina afirmatiile Lobby-ului promotor al Holocaustului. Browning singur a primit aproximativ 25.000 dolari pentru a depune marturie impotriva lui Zundel - gratie celor ce platesc taxe in Canada.

Aceste doua fapte, ca Leuchter a fost platit si ca nu a avut destule parafe pentru a face lucrul pe care l-a facut, pot nega oare descoperirile stiintifice care pot fi revazute si verificate? Când Leuchter a fost intrebat ce poate sta in calea unui om care a fost platit de cineva ca sa-i altereze descoperirile stiintifice, Leuchter a raspuns simplu:

"Oricine ar face asta si-ar risca statutul profesional!"

Vor fi oare profesionalisti inalti si ingineri doritori sa iasa in fata si sa refaca ceea ce Leuchter a facut? Vom vedea.

Realitatea revizionista este aspra. Chiar astazi, in Germania, daca un om de stiinta verifica descoperirile lui Leuchter, acel om de stiinta isi pierde slujba si intra in puscarie. Astfel s-a intamplat si cu tanarul Germar Rudolf, un om de stiinta german cu cea mai buna calificare, fara nici o pata in acreditarile sau dosarul sau. El a scris un raport magnific. (Das Rudolf Gutachten, Cromwell Press, 1993). Viata si cariera lui sunt ruinate, in timp ce lui Browning i-a suras norocul.

Fie si numai pentru asta, nu prea exista oameni care sa mearga voluntar pâna la Auschwitz cu propria lor calificare si probitate inginereasca.

In concluzie

Nimeni nu neaga lagarele de concentrare. Erau centre de detentie, dar nu atât de numeroase pe cât se afirma. Nu erau centre de exterminare.

De fapt, in conformitate cu serialele brosate Time Life despre prizonieri, numarul lagarelor de concentrare germane era sub o sesime (1/6) din numarul lagarelor din SUA pentru japonezi, germani, italieni si prizonieri de razboi si in Germania erau considerabil mai putine lagare decât avea maleficul aliat al Aliatilor – Stalin - in Gulagul sau.

Aceste lagare ca Auschwitzul adaposteau evrei printre multe alte nationalitati. Ele de asemenea adaposteau criminali, inclusiv germani: tradatori, spioni si altii care sabotasera Germania in razboi.

O data in plus: erau lagare de detentie. Nu erau lagare de exterminare.

Nimeni nu a supravietuit plutoanelor de executie ale lui Stalin de la Katyn, si foarte putini au supravietuit mormantului de gheata din Kolyma si multe alte lagare staliniste. Se vehiculeaza repetat ca in infamantul "holocaust" exista singurul caz de "genocid" care e zilnic "dovedit" de supravietuitori.

Este intristator, dar adevarat ca zeci de mii din toate nationalitatile au murit in lagarele germane, in mare parte de boli cauzate de malnutritie, suprapopulare, lipsa igienei si a medicamentelor. Indubitabil unii au murit din neglijente sau chiar crude tratamente ale unor gardieni brutali. Natura umana fiind asa cum este si a fost, trebuie sa fi fost atrocitati. Cine poate presupune cum a simtit sau actionat un gardian caruia i sa spus tocmai atunci ca propriul lui copil a fost incinerat in adevaratul holocaust numit Dresda - un oras lipsit de aparare, fara importanta strategica si plin de refugiati? Dar daca tocmai a aflat ca propria lui mama zace ingropata in ruinele Hamburgului sau ale Berlinului? Cu certitudine nu ar fi simtit

candoare pentru cei pe care ii considera inamici. In aceste circumstante evreii ar fi putut ajunge in capul listei.

Aceasta experienta nu este unica sau specifica "lagarelor naziste".

A fost identic in zeci de milioane din gulagurile staliniste, in lagarele de detinuti politici sau prizonieri de razboi. Aceasta soarta a fost impartasita si de catre olandezi in mâna japonezilor si de catre britanici si canadieni in Birmania, Singapore si Hong Kong. A fost impartasita si de catre americani in Filipine, de germani in Polonia, Cehoslovacia, Iugoslavia, Franta.

Si sa nu uitam ca a fost aceeasi si pentru germanii din Germania postbelica in lagarele de exterminare ale armatei americane de la Reisweisen descrise de autorul canadian James Bocques in cartea sa "Alte pierderi" si in recenta sa carte cu acelasi subiect. Bocques afirma ca milioane de germani au murit ca rezultat direct al politicii deliberate a Aliatilor.

Toate aceste morti au fost morti tragice. Tragice pentru evrei si tragice si pentru germani. A fost tragic pentru toti cei implicati in razboi. Pentru a-l cita pe Robert Faurisson, eminentul revizionist: "Continuati sa vorbiti despre crime de razboi. Razboiul insusi este o crima".

A afirma ca au fost atrocitati pentru ca mai apoi acestea sa fie talmacite ca genocid este deceptionant. Chestiunile statistice si logistice despre care evrei au fost in care lagare, de ce si cand si unde, au fost documentate cu mult timp in urma, intr-o foarte detaliata carte, de catre Walter Sauning numita "Disolvarea evreimii europene".

In ultimele intorsaturi si rasuciri de dans ale lobby-ului in jurul Marelui Mit al Holocaustului, ei va vor face sa credeti ca majoritatea lagarelor de exterminare au fost in Est (unde majoritatea evreilor vor spune ca au trait) si doar cativa au murit in "Vechiul Reich german" - pentru ca va fi mai usor sa pastreze secretele in Est.

Wow! Ce trasnet!

Fapt este ca zeci de mii de oameni au fost imbarcati in trenuri din Auschwitz in Polonia spre alte lagare din Altreich (teritoriu german) la sfarsitul razboiului - intre care Ellie Wiesel, Sabine Citron si Anne Frank.

Acestea sau facut cu cheltuieli ale germanilor si cu diverse incoveniente deloc necesare pentru a-i omori pur si simplu. Puteau mult mai usor sa fie lasati sa moara de foame in lagarele de concentrare abandonate, ca oameni ce luptau sa scape din ghearele comunismului.

Nu au existat "lagare de exterminare" germane. Punct. Oameni au murit in orice timp de razboi in lagarele de concentrare din numeroase motive, inclusiv varsta inaintata.

Mai este necesar un punct final si se refera la faimoasa (in lume) placa de la Auschwitz.

Timp de decenii s-a afirmat prin aceasta placa ca 4 mil. de oameni au fost omorâti prin genocid in Auschwitz. Asa cum a fost sintetizat de dr. Faurisson inainte de 3 Apr. 90 aceasta placa comemorativa (unde Papa si presedinti ai numeroaselor state au facut genoflexiuni in fata unor victime inexistente) contine urmatoarea inscriptie in 19 limbi:

"Aici, din 1940 pâna in 1945, 4 mil. de barbati, femei si copii au fost torturati si asasinati in genocidul hitlerist".

Pentru aproape jumatate de secol. aprox. 500.000 de turisti au fost in mod deliberat inselati de asa-zisi intelectuali si ecscroci morali in timp ce vizitau parcul tematic de minciuni antigermane si orori de la Auschwitz si Birkenau - unde ghizii turistici, cartile si filmele insista de decenii cum ca tot ceea ce vizitatorul vede este ".... in forma sa originala".

In textul urmator se poate citi dupa cum urmeaza:

"Acest loc, unde nazistii au asasinat 1.500.000 de barbati, femei si copii, majoritatea evrei din diferite tari europene, poate râmane pentru vesnicie un loc de plângere si disperare si de avertisment. (Luc Rosenzweig "Auschwitz, la Pologne et le genocide", - Le Monde, Ian. 2795, pag.1).

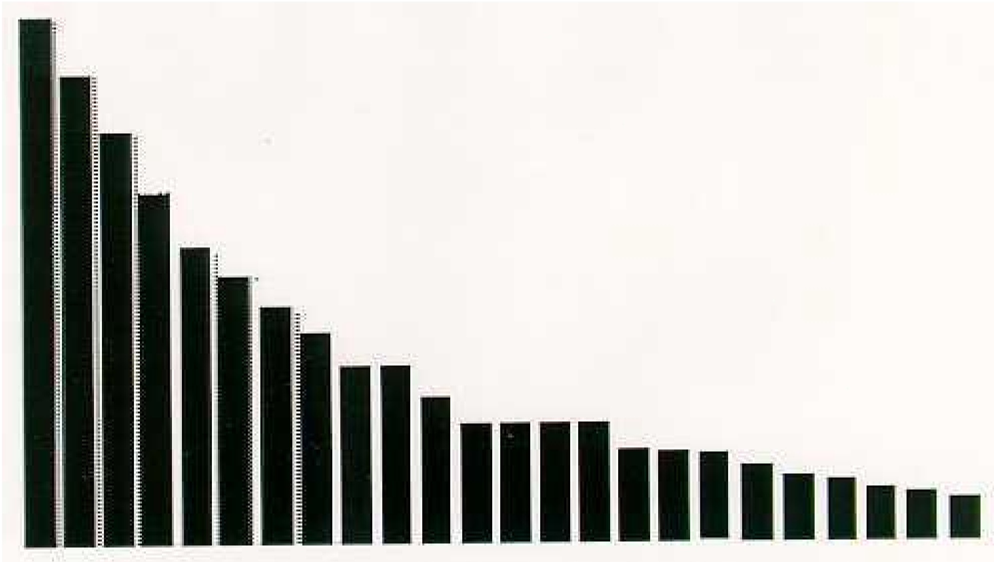
De ce aceasta scadere a cifrei?

Acum, lobby-ul promotor al holocaustului afirma: "Ei bine, nu noi ci sovieticii au umflat cifrele!"

In conformitate cu acest argument, sovieticii afirma: "dinadins au crescut numarul cazurilor de neevrei din Auscwitz-Birkenau de câteva ori fata de numarul lor real. Odata cu sfârsitul comunismului in Polonia si fosta Uniune Sovietica oficialitatile de la muzeul Auschwitz au micsorat meticulos cifra dezastrelor in rând cu istoricii care ani de zile au insistat ca au pierit in Auschwitz intre 1 mil. - 1,5 mil. de oameni, 80-90% fiind evrei. (The Breitbard Document – Simon Wiesenthal Center).

Desigur blamati-i pe rusi si pe polonezi. Nu acordati credit revizionistilor cum ca numarul lor scade si scade mereu sub lupa erudita a cercetarilor atente.

De ce sa nu mai aruncam o privire catre revelatoarea schema a doctorului Faurisson?

Dr. Faurisson, asa cum ii este stilul, fiind un cercetator erudit si meticulos, un om scrupulos de onest cu prietenii si inamicii deopotriva, va poate spune ceea ce este de departe cunoscut. (Explicatii complete in apendice A).

Figura de mai sus este elaborata in Dec. 95 ca raspuns la o reclama plasata de Liga Antidefaimarii evreilor in New York Times. Aceasta reclama publicitara intreba "Unde sunt evreii care lipsesc?"

Aceasta este exact intrebarea pe care o tot pun revizionistii - intrebare pentru care acestia au fost vanati, batuti, scuipati, acuzati, judecati, inchisi si chiar ucisi.

De ce este criminal sa vrei sa stii de ce numarul descreste mereu - ca un balon care a fost intepat?

Nu sunt mai degraba stiri bune si nu rele ca milioane nu au murit la Auschwitz?

Nu este acesta un lucru imbucurator?

Dupa o mult mediatizata campanie initiata de echipa Zundel si directionata spre domnul Gorbaciov cu câtiva ani in urma, sovieticii au eliberat in final Cartea Mortilor de la Auschwitz pe care o capturasera in 1945.

Surpriza!

Asa zisele 4 milioane scazute la 1,5 mil., au scazut la 74.000 de morti dovedite. Toate meticulos inregistrate cu: nume, date, nationalitate, religie, varsta, motivul si cauza mortii!

Cercetatorul german Tjudar Rudolf, vorbitor fluent de germana, engleza, franceza, yidis si poloneza si care intelege majoritatea limbilor si numelor slave, a

parcus toate aceste registre de morti si a totalizat numarul evreilor morti in conformitate cu numele si religia, inclusiv admitand numele slavizate.

Ce a rezultat?

Putin peste 30.000 de evrei au murit la Auschwitz.

La aceasta cifra au ajuns revizionistii holocaustului. Din tot ceea ce cunoastem astazi, in conformitate cu aceste analize, cam 30.000 de evrei si-au pierdut viata acolo, majoritatea datorita bolilor si supraaglomerarii, in Auschwitz si alte tabere de munca afiliate complexului principal Auschwitz.

Este un numar suficient de tragic. De ce era nevoie sa fie exagerat? Ca sa justifice ce? O campanie vicioasa de ura impotriva fostului adversar? Un regim care si-a facut intrarea in paginile istoriei cu 50 de ani in urma?

Despre asta este vorba?

Sau nu e altceva decât o modalitate de a-i tine pe germani intr-o sclavie perpetua: mental, politic, economic si financiar, sau pentru a-i face susceptibili oricarei noi forme si scheme de santaj mascat care a extorcat peste 100 de miliarde de marci de la ei in favoarea lobby-ului holocaustului si altor membri ai tribului, institutii, organizatii - si sa nu uitam statul Israel (care nici macar nu exista in timpul asa-ziselor crime comise de nazisti)?

Abuzurile etnice asupra Germaniei si a germanilor trebuie sa inceteze. Holocaustul nu este si nu a fost niciodata cum sa spus "o victimizare a evreilor".

Este extorcare. Putere politica. Si bani si rasbunare si ura!

Germanii, dintre care multi nici nu se nascusera când tragedia celui de-al 2-lea razboi mondial a venit peste tara lor, au platit mari sume de bani in reparatii statului evreu si oamenilor - multi dintre beneficiari de asemenea nu se nascusera la vremea respectiva in care lumea stie ca a avut loc holocaustul.

Acesti germani au dreptul sa cunoasca toate faptele. Lobby-ul promotor al holocaustului prezinta cu nerusinare "faptele" in asa fel incât sa se potriveasca cu planul lor de intoleranta pentru cei care ar pune intrebari despre lipsa de constiinta, metodele subversive si scopurile, angajarea de agenti secreti, fonduri murdare, boicoturi si tratamente teroriste.

Torturarea fiecarei noi generatii de germani pentru vini imaginare sau reale ale bunicilor lor si in curând ale strabunicilor lor nu este o modalitate de a aduce pace si armonie in lume.

Ernst Zundel, in inregistrarea procesului sau, afirma ca: "persecutatii de ieri au ajuns persecutorii de azi".

4 Aprilie 1996